

Jasmine Warga

Mijn hart en
andere zwarte gaten

Karakter Uitgevers B.V.

DINSDAG 12 MAART

Nog 26 dagen

Muziek, vooral klassieke muziek, en dan met name het *Requiem in d-mineur* van Mozart, heeft kinetische energie. Als je heel goed luistert, kun je de strijkstok van de viool boven de snaren horen trillen, klaar om de noten te ontbranden. Om ze in beweging te zetten. En als de noten eenmaal de lucht in zijn gevlogen, botsen ze tegen elkaar. Ze vonken. Ze spatten uiteen.

Ik mijmer vaak over hoe het voelt om dood te gaan. Hoe doodgaan klinkt. Of ik uiteen zal spatten, zoals die noten, mijn laatste pijnkreten zal slaken en dan voor eeuwig stil zal zijn. Of misschien verander ik wel in een vaag statisch geruis, nauwelijks merkbaar, dat je alleen hoort als je goed genoeg luistert.

Als ik niet al over de dood fantaseerde, zou ik het door mijn baan bij Tucker's Marketing Concepts wel gaan doen. Gelukkig voor

hen zijn ze er niet aansprakelijk voor, aangezien het om een al bestaande aandoening gaat.

Tucker's Marketing Concepts is een telemarketingbureau dat zich bevindt in de kelder van een vervallen rij winkels, en ik ben de enige werknemer die bij de val van Rome nog niet geboren was. Grijs plastic tafeltjes, waarschijnlijk in het groot ingekocht bij Costco, staan in rijen opgesteld, en iedereen heeft een telefoon en een computer tot zijn beschikking. Overal ruikt het naar schimmel vermengd met verbrande koffie.

Op het ogenblik doen we onderzoek voor Paradise Vacations. Ze willen weten waaraan mensen op vakantie meer waarde hechten: aan de kwaliteit van het eten en drinken of de kwaliteit van de hotelkamers. Ik bel het volgende nummer op mijn lijst: mevrouw Elena George, die aan Mulberry Street woont.

Iemand met een krakerige stem beantwoordt de telefoon. 'Hallo?'

'Hallo, mevrouw George. Ik ben Aysel van Tucker's Marketing Concepts, en ik bel namens Paradise Vacations. Hebt u even tijd om een paar vragen te beantwoorden?' Mijn stem heeft niet het gemaakt opgewekte van die van mijn collega-bellers. Ik ben nou niet bepaald de topbeller van TMC.

'Ik heb tegen jullie gezegd dat jullie dit nummer niet meer moeten bellen,' zegt mevrouw George, en ze hangt op.

U kunt wel proberen zich voor ons te verstoppen, maar we weten u altijd te vinden, mevrouw George.

Ik maak een aantekening op mijn telefoonlijst. Kennelijk is ze niet geïnteresseerd in een vakantie van twee weken op Hawaï, met timesharing als optie. Sorry, Paradise Vacations.

Het is te veel gevraagd voor mij om twee telefoontjes achter

elkaar te plegen zonder een pauze ertussen, dus draai ik me om naar mijn computer. Het enige voordeel van mijn baan is vrije, onbepaalde toegang tot internet. Ik dubbelklik op de browser en ga weer naar Soepel Heengaan, op dit moment mijn favoriete website.

‘Aysel,’ snauwt meneer Palmer, mijn chef. Zoals altijd spreekt hij mijn naam verkeerd uit. Het is Uh-zel, niet Ai-sal, maar dat kan hem niet schelen. ‘Hoe vaak moet ik nog zeggen dat je niet op je computer moet zitten spelen?’ Hij gebaart naar mijn telefoonlijst. ‘Je hebt nog een heleboel nummers te bellen.’

Meneer Palmer is het type mens dat zijn hele leven zou kunnen veranderen als hij een keer naar een andere kapper zou gaan. Op het ogenblik heeft hij een bloempotkapsel van het soort dat je gewoonlijk bij slungelige brugklassers ziet. Ik wil tegen hem zeggen dat een stekeltjeskapsel zijn kaaklijn mooi zou doen uitkomen, maar waarschijnlijk is hij zo gelukkig met mevrouw Palmer dat hij niet de behoefte voelt zichzelf opnieuw uit te vinden. Nee, voor hem geen midlifecrisis.

Al geef ik het niet graag toe, ik ben een beetje jaloers op hem. Zijn probleem kan worden opgelost, als hij dat wil. Een paar knippen met een schaar, en hij is als nieuw. Mijn probleem kan nergens door worden opgelost.

‘Wat is er?’ vraagt meneer Palmer als hij me naar hem ziet staren.

‘U hebt leuk haar,’ zeg ik, terwijl ik ronddraai in mijn stoel. Wat ik even geleden zei, was niet waar. Mijn baan heeft twee voordelen: vrije toegang tot internet én ik kan op een draaistoel zitten.

‘Hè?’ bromt hij.

‘U hebt leuk haar,’ herhaal ik. ‘Hebt u ooit overwogen een ander kapsel te nemen?’

‘Weet je, ik nam een risico toen ik jou in dienst nam.’ Hij zwaait met een rimpelige vinger dicht bij mijn gezicht. ‘Iedereen in Langston zei dat je problemen zou geven. Vanwege je...’ Zijn stem stukt, en hij wendt zijn blik af.

Vanwege je vader. Ik vul de zin in mijn hoofd aan. Mijn mond vult zich met de zure, metaalachtige smaak die ik heb leren herkennen als vernedering. Mijn leven kan keurig worden opgedeeld in twee delen: voordat mijn vader het avondnieuws haalde, en daarna. Heel even stel ik me voor hoe dit gesprek zou klinken als mijn vader niet mijn vader was. Dan zou meneer Palmer waarschijnlijk niet tegen me praten alsof ik een straathond ben die zijn vuilnisbak plundert. Ik wil graag geloven dat hij dan meer tact zou hebben. Niemand verspilt zijn tact nog aan mij. Plots word ik getroffen door een gedachte die ik snel uit mijn hoofd probeer te zetten.

Dan zou je je vanbinnen niet anders voelen dan nu.

In een poging die gedachte kwijt te raken buig ik mijn hoofd, totdat mijn kin mijn borst raakt. ‘Sorry, meneer Palmer. Ik ga ermee aan de slag.’

Meneer Palmer zegt niets. Hij kijkt alleen naar de drie enorme, glanzende spandoeken die onlangs aan de achterwand van het kantoor zijn gehangen. Op elk van de doeken staat Brian Jackson afgebeeld, steeds in een andere houding – met zijn armen voor zijn borst over elkaar geslagen, in een overwinningssroes boven zijn hoofd geheven en tegen zijn zijden gedrukt in een sprint. Hij

is zo gefotoshopt dat hij een vlekkeloze huid heeft, maar het was niet nodig iets aan zijn asblonde haar en helderblauwe ogen te veranderen. En ik ben hem op school vaak genoeg op de gang tegengekomen om te weten dat hij echt zulke grote kuitspieren heeft. Onder aan elk enorm spandoek staat met rode blokletters: GEBOREN EN GETOGEN IN LANGSTON, KENTUCKY. OP NAAR DE OLYMPISCHE SPELEN.

Op de spandoeken staat niets over de eerste jongen uit Langston die zich bijna kwalificeerde voor de Olympische Spelen. Dat hoeft ook niet. Terwijl ik meneer Palmer naar de spandoeken zie kijken, weet ik dat hij aan die ene jongen denkt, die eerste jongen. Bijna iedereen die Brian Jacksons zweterige voorhoofd en gespierde kuit ziet, denkt automatisch aan Timothy Jackson, Brians oudere broer. En iedereen die eerst de spandoeken ziet en dan mij, denkt beslist aan Timothy Jackson.

Uiteindelijk rukt meneer Palmer zijn blik los van de spandoeken en draait zich weer om naar mij. Hij kan me niet recht in de ogen kijken. Hij staart naar een punt boven mijn hoofd en schraapt zijn keel. ‘Hoor eens, Aysel. Misschien is het beter als je morgen niet komt werken. Waarom neem je niet een dag vrij?’

Ik probeer mijn ellebogen in het tafelblad te drukken en wou dat ik met het grijze plastic kon versmelten tot een gevoelloos mengsel van kunstmatige polymeren. Ik voel dat mijn huid onder het gewicht van mijn lichaam blauwe plekken krijgt en neurie zachtjes de *Toccata en Fuga in d-mineur* van Bach. Mijn hoofd vult zich met donkere, zware orgelnoten, en ik stel me voor dat de toetsen van het orgel zich rangschikken in de vorm van een ladder die naar een lege, rustige plek voert. Een plek

ver weg van TMC, weg van meneer Palmer, weg van alles en iedereen.

Meneer Palmer lijkt het feit dat ik niets zeg verkeerd uit te leggen. Hij denkt dat ik zwijg omdat ik me verward voel, niet volkomen vernederd. Hij strekt zijn handen voor zich uit en wringt ze, alsof hij ze net heeft gewassen. Dat gevoel maak ik bij de meeste mensen los, het verlangen hun handen te wassen. ‘Zoals je weet, bellen we morgen namens de stad Langston om meer mensen over te halen aanstaande zaterdag naar de bijeenkomst voor Brian Jackson te komen.’ Zijn stem trilt een beetje, en hij werpt een snelle blik op de spandoeken, alsof de gefocuste blik op Brian Jacksons atletengezicht hem de moed zou kunnen geven door te gaan.

Kennelijk heeft de aanblik van Brian in al zijn sportieve glorie een magische uitwerking op meneer Palmer, want hij hervindt zijn stem. ‘Brian komt dit weekend terug van trainingskamp, en de stad wil dat iedereen hem een warm welkom geeft. Hoewel ik weet dat je graag wil helpen, ben ik bang dat sommige van onze klanten zich er ongemakkelijk bij zullen voelen als jij ze uitnodigt, vanwege, nou ja, vanwege je vader en...’ Hij dempt zijn stem en blijft praten, maar struikelt over zijn woorden. Ik begrijp niet echt wat hij zegt. Het houdt het midden tussen een verontschuldiging, uitleg en een aanklacht.

Ik probeer niet te lachen. Het is zo absurd dat ik kennelijk zelfs te minderwaardig ben om als telemarketeer te werken, dat ik me focus op het woord dat meneer Palmer heeft gekozen om de mensen die we bellen te omschrijven. ‘Klanten.’ Volgens mij zien de mensen die we op dagelijkse basis lastigvallen zich niet als klan-

ten. Eerder als slachtoffers. En dankzij mijn vader ben ik er aardig goed in iedereen het gevoel te geven dat ze een potentieel slachtoffer zijn.

Rood aangelopen en zenuwachtig loopt meneer Palmer bij mijn tafeltje vandaan en begint langs de andere rijen te wandelen. Hij verzoekt Marie haar kauwgom uit haar mond te halen en vraagt Tony met klem geen hamburgervet over het toetsenbord te smeren.

Zodra meneer Palmer op een veilige afstand van mijn tafel is, klik ik weer op Soepel Heengaan. Op zijn simpelst gezegd is Soepel Heengaan een website voor mensen die dood willen. Er zijn een heleboel van dat soort websites, de een met meer toeters en bellen dan de andere. Sommige zijn gericht op een specifieke nichegroep, mensen met een voorkeur voor een bepaalde methode, bijvoorbeeld verstikking. Andere zijn speciaal opgezet voor een bepaald type mens, zoals depressieve geblesseerde atleten. Ik heb er nog steeds geen gevonden die gewijd is aan de ongewenste dochters van psychotische misdadigers, en daarom moet ik het voorlopig met Soepel Heengaan doen.

De website van Soepel Heengaan is rechttoe rechtaan. Geen opzichtig of goedkoop HTML-gedoe. Alles is in zwart-wit. Chic, voor zover een website over zelfmoord chic kan zijn. Er zijn messageboards en forums, en daar zit ik het meest op. Onlangs ben ik geïnteresseerd geraakt in een sectie die Zelfmoordpartners heet.

Het probleem met zelfmoord – en veel mensen realiseren zich dat niet – is dat het heel moeilijk is door te zetten. Ik weet het, ik weet het. Mensen zitten altijd te zeuren dat zelfmoord laf is, en dat

is het eigenlijk ook wel. Ik bedoel: ik geef het op, ik geef me over. Ik ren weg van het zwarte gat dat mijn toekomst is en voorkom dat ik het mens word dat ik doodsbenauwd ben te worden. Al is het misschien laf, dat betekent nog niet dat het makkelijk is.

Waar ik bang voor ben, is dat mijn gevoel van zelfbehoud te groot is. Het is alsof mijn depressieve hoofd en mijn zeer levende lijf voortdurend met elkaar in gevecht zijn. Ik maak me er zorgen om dat mijn lijf het op het laatste moment zal winnen door een krampachtige beweging te maken, en dat ik het dan maar half heb gedaan.

Niets boezemt me meer angst in dan een mislukte poging. Het laatste wat ik wil, is dat ik in een rolstoel terechtkom, fijngemalen voedsel moet eten en vierentwintig uur per dag in de gaten word gehouden door een of andere brutale verpleegkundige met een niet-zo-geheime obsessie voor slechte reality-tv.

En daarom bekijk ik sinds een poosje de sectie Zelfmoordpartners. Hoe het volgens mij werkt, is dat je een ander zielig type vindt dat vrij dichtbij woont en dan samen je definitieve plannen maakt. Het lijkt een beetje op zelfmoord onder groepsdwang, en te oordelen naar wat ik heb gelezen, is het heel effectief. Daar ga ik voor.

Snel lees ik een paar postings door. Geen van de mensen past goed bij me. Of ze wonen te ver weg (waarom willen zoveel mensen in Californië zich door het hoofd schieten? Van wonen bij de oceaan zou je toch gelukkig moeten worden?), of ze zijn van een verkeerde bevolkingsgroep (ik wil geen volwassene met huwelijksproblemen als partner; gestreste voetbalmoeders zijn niets voor mij).

Ik overweeg zelf een profiel aan te maken en iets te schrijven, maar ik weet niet goed wat ik zou moeten zeggen. Bovendien is er voor mijn gevoel niets treuriger dan je open te stellen in een poging een partner te vinden en dan afgewezen te worden. Ik kijk over mijn schouder en zie dat meneer Palmer een paar rijen verderop staat. Hij is bezig Tina Barts schouders te masseren. Hij is voortdurend Tina Barts schouders aan het masseren. Misschien is hij toch niet zo gelukkig met mevrouw Palmer als ik dacht.

Meneer Palmer ziet me naar hem staren en schudt zijn hoofd. Nadat ik hem mijn liefste glimlach heb geschonken, pak ik de telefoon en bel het volgende nummer op mijn lijst: Samuel Porter, die aan Galveston Lane woont.

Terwijl ik naar het vertrouwde geluid van de overgaande telefoon luister, hoor ik mijn computer piepen. Verdorie, ik vergeet altijd het geluid zacht te zetten.

Laura, de dame van middelbare leeftijd die naast me werkt en een kleur lippenstift opheeft die veel te helder is voor haar gelige teint, kijkt me aan en trekt een wenkbrauw op.

Ik haal mijn schouders op. 'Een software-update, denk ik,' zeg ik geluidloos.

Ze slaat haar ogen ten hemel. Kennelijk is Laura een menselijke leugendetector.

Meneer Porter neemt zijn telefoon niet op. Blijkbaar smacht hij niet naar pina colada's. Ik hang op en klik weer op Soepel Heengaan. Het ziet ernaar uit dat de computer piepte omdat iemand een nieuw bericht heeft gepost op het forum van Zelfmoordpartners. De titel is 7 APRIL. Ik klik het bericht open:

Ik moet toegeven dat ik dit eerst stom vond. Ik wil juist zelfmoord plegen om voor altijd alleen te kunnen zijn, en daarom begreep ik nooit waarom ik het samen met iemand anders zou willen doen. Dat is nu anders. Ik ben bang dat ik er op het laatste ogenblik voor terugschrik. Er zijn nog andere redenen, maar daar ga ik hier liever niet op in.

Ik heb wel een aantal eisen. Ten eerste wil ik het niet doen met iemand die kinderen heeft. Dat vind ik te zwaar. Ten tweede mag je niet meer dan een uur rijden van me vandaan wonen. Hoewel ik weet dat dat misschien lastig is, omdat ik in de rimboe woon, blijf ik er voorlopig bij. En ten derde moeten we het op 7 april doen. Over die datum valt niet te onderhandelen. Stuur me een bericht als je meer informatie wil.

FrozenRobot

Ik lees FrozenRobots profiel en probeer hem niet te beoordelen op zijn gebruikersnaam. En toch... Kom op zeg. FrozenRobot. Echt? Al snap ik best dat iedereen die op het forum post nogal – nou ja, heel erg – emotioneel is, een beetje waardigheid kan geen kwaad.

Blijkbaar is FrozenRobot een hij. Hij is zeventien, dus maar een jaar ouder dan ik. Dat is prima. En hij komt uit Willis, Kentucky, wat een kwartier rijden hiervandaan is, meer niet.

Er trekt een golf van iets door mijn botten, en ik kan me vaag herinneren dat opwinding zo voelt. FrozenRobots bericht komt precies op tijd. Misschien heb ik voor het eerst in mijn leven geluk. Dat moet een teken uit het universum zijn. Als je bezig

bent je zelfmoord te plannen, en dan voor het eerst in je leven geluk hebt, is het beslist tijd om te gaan.

Ik lees het bericht nog een keer. 7 april. Dan kan ik. Vandaag is het 12 maart. Ik hou het nog wel een maandje uit, al lijkt elke dag de laatste tijd een eeuwigheid te duren.

‘Aysel,’ zegt meneer Palmer weer.

‘Wat is er?’ Ik heb nauwelijks aandacht voor hem.

Hij loopt naar me toe, gaat achter me staan en tikt op het beeldscherm. Ik probeer het venster te minimaliseren. ‘Hoor eens, het kan me niet schelen wat je in je vrije tijd doet, maar neem het niet mee naar je werk. Begrepen?’ Zijn stem zakt in als een oud zitkussen. Ik zou medelijden met hem hebben, als ik medelijden overhad voor iemand anders dan mezelf.

Al weet ik het natuurlijk niet zeker, ik durf te stellen dat meneer Palmer niet bekend is met Soepel Heengaan. Waarschijnlijk denkt hij dat het een fansite is van een of andere heavymetalband. Wat hij niet weet, is dat ik van zachte, instrumentale muziek hou. Hebben zijn ouders hem niet geleerd dat je niet in stereotypen moet denken? Dat ik een zestien jaar oude meid met warrig krulhaar ben die elke dag een donker streepshirt aanheeft, wil nog niet zeggen dat ik een mooie vioolsolo of een vloeiend gespeeld pianoconcert niet kan waarderen.

Zodra meneer Palmer wegloopt, hoor ik Laura spottend lachen.

‘Wat is er?’ vraag ik.

‘Heb je thuis geen internet?’ Met gefronste wenkbrauwen kijkt ze me aan. Ze nipt van de koffie die we hier gratis krijgen. Op de rand van de plastic mok zit een grote lippenstiftvlek, afschuwelijk paarsrood.

‘Heb jij thuis geen koffiezetapparaat?’

Ze haalt haar schouders op, en net als ik denk dat ons praatje voorbij is, zegt ze: ‘Je werk is niet de juiste plek om te hengelen naar dates. Doe dat maar in je eigen tijd. Je brengt ons nog allemaal in de problemen.’

‘Oké.’ Ik kijk omlaag, naar mijn toetsenbord. Het heeft geen zin aan Laura uit te leggen dat ik niet op zoek ben naar een date, of tenminste niet dat soort date.

Ik staar naar de stukjes kaascracker die vastzitten tussen de F- en de G-toets, en op dat ogenblik neem ik een besluit. Ik ga Frozen-Robot een bericht sturen.

Hij en ik hebben een date. 7 april.